

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 79+140

Εἰς ὑγεία τῶν βλακυβουλευτῶν μου.

Θράμβος.

Ἐστερα ἀπὸ ὅσα κοπανίζομε ἀπὸ δῶ καὶ ἕνα χρόνον γιὰ τὸ Ἀρσάκειο, συστήθηκε τέλος ἐπιτροπή γιὰ νὰ ἐπιβλέπη εἰς ὅλα μέσα στὸ παρθεναγωγεῖο, ἡ δὲ ἐπιτροπή αὐτὴ εἶναι φτιασμένη ἀπὸ ἐντιμώτατους πολίτας.

Κρίτσα καὶ δασκάλαις κάνετε τὰ φρόνιμά σας, γιὰτὶ ἡ ἐπιβλεπτικὴ ἐπιτροπή δὲν ἐννοεῖ νὰ χορατεύη. Φρόνιμα, γιὰτὶ χαθήκαμε. Ἔτσι τὰ θέλατε; Νὰ, τώρα, τραβᾶτέ τα.

Κύριε Τρικοῦπη.

Μωρὲ σοῦ βάσταξε ἡ καρδιά σου, αὐτοὺς τοὺς συνταξιούχους νὰ τοὺς πετάξῃς ὄξω ἀπὸ τὸν νέον νόμο πού ἔκανες νὰ πληρώνωνται ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι μὲ νέας δραχμὰς καὶ αὐτοὶ πού ὑπηρετήσαν τὸ κοῦθέρνο τόσους χιλιάδες χρόνια νὰ πληρώνονται μὲ παλῆλαις; Δὲν ἔχεις σὺ καρδιά σὶὰ στήθια σου, δὲν εἶσαι ἀνθρώπος μὲ λίγο μυαλό; Τοὺς ψωροῦπαλλήλους

ξέρεις νὰ τοὺς ἱκανοποιῆς, ἐκείνους δὲ πού ἔφαγαν τὴν ζωὴ τους ὑπηρετώντας τὸ ἔθνος δὲν ξέρεις νὰ τοὺς δώσης μιὰ μικρὴ ἱκανοποίησι ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους; Ἄμ, θὰ σὲ φάμε καὶ μὴ τὸ παραπήρες ἀπάνω σου.

Φυλακαὶς Αἰγίνας.

Φίλε μας,

Ὁ γιὰτρός τῶν φυλακῶν Ἀγγελὸς Λεωνῆς δὲν ἔρχεται νὰ δῇ τοὺς ἀρρώστους πού εἶναι βαρεῖα. Ἐνα. Πολλοὶ πέθαναν πρὶν τῆς ὥρας των, γιὰτὶ γιὰ μόνον γιὰτρικό τοὺς ἔδινε καθάρσιο καὶ τοὺς εὔγαζε κοντὰ στὴν ἀρρώστια τους, καὶ τ'ἀντερὰ τους. Δύο. Ἐμποδίζει τὰ γιὰτρικά τῶν φαρμάκων καὶ τὰ πουλᾷ σ' ἄλλους. Τρία. Δηλαδή, περιπαίζει τὸν κόσμον καὶ τὸν καταπατᾷ, ἐναντίον τοῦ ὄρκου πού ἔδωσε. Τέσσερα. Ὀνομάστηκε σῶφρονιστῆριον καὶ εἶναι βασανιστῆριον, διότι ἔχουν ἕνα δωμάτιον καὶ νοσηλευμάστε οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖ μέσα σὰν παστίτσο μακαρούνια. Πέντε—στὰ μάτια τοῦ γιὰτροῦ.

Ἐκεῖνος πού μᾶς δίνει τὰ ψωμιὰ μᾶς φέρνει ψωμιὰ ἀπὸ κριθάρια, πέμπτης ποιότητος, ἀντὶ δευτέρας, ἡγοῦν σου ἀλάτι μὲ κουκιὰ καὶ ἀραποσίτι μὲ ἀλάτι, καὶ αὐτὸ ἀψητο καὶ ζύκικο. Ἐξ—καὶ ξερός τους.—Ὁ τροποδότης τῶν φυλακῶν Μιχαλακίας μᾶς πουλᾷ ὅσα ὅσα τὰ ψούνια καὶ μὲ ξύγκικη παλάντζα καὶ χωρὶς τὴν διατίμησι τῆς ἀστρονομίας, καὶ αὐτὸ πρόέρχεται ἀπὸ τῆς ἀρμυδαιῆς ἀρχαίς, γιὰτὶ τοὺς δίνει κάθε μέρα μεγάλα ρουσφέτια, (αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε)· ἀν δὲ κάμμειὰ φορὰ ἀναφέρωμε, μᾶς τιμωροῦν καὶ μᾶς λέν τέρατα τῆς κοινωνίας, σὰν νὰ μὴν εἶμαστε καὶ μεῖς ἀνθρώποι. Δὲν ἀρνούμαστε, ὅτι πέσαμε σὲ ἔγκλημα, ὡς ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ τέρατα τῆς κοινωνίας δὲν εἶμαστε. Μήπως αὐτοὶ πού μᾶς βρίζουν καὶ μᾶς ληστεύουν δὲν εἶναι ποῖο τέρατα ἀπὸ μᾶς;

Γιὰ πὲς τοῦ κύρ Νομάρχη, ἄς ἀφήσῃ λίγο τὸ κονιάκ, καὶ ἄς ἔρθῃ νὰ μᾶς ἐξετάσῃ γιὰ νὰ δῇ πού βρισκόμαστε καὶ πού βρισκεται.

Οἱ φυλακισμένοι.

Σημ. Παληανθρώπου. Θὰ ἔρθω γὼ νὰ σᾶς δῶ, γιὰτὶ ὁ Νομάρχης, καθὼς λέτε, δὲν εὐκαιρᾷ, ἢ ἀν εὐκαιρᾷ καὶ δὲν ἔρχεται, (ἀ πηγαίνει σὲ κἀνένα μοναστήρι, ὅπου ὑπάρχει ἡ κοττόπητα.

Βασιλικὴ Πακκετασινοπούλου.

Ἔτσι ὀνομάζεται μιὰ παστρική, ἡ ὅποια σπυδαίζει τὴν

μαμή στο Μαιευτήριο, και η οποία κατηγορήθηκε επί μοιχείας και καταδικάστηκε εις ένους και μισό έτους φυλάκιση.

Τώρα ρωτούμε τον διευθυντή του Μαιευτηρίου, τέτοιαις εξ επαγγέλματος γυναίκες επιτρέπεται να σπουδάζουν μαμαίς και να φέρουν όλο το κατάρτημα άνω κάτω ;

Μαμή ποδ είναι εξ επαγγέλματος Μαγδαλινη, άμα που την πάρη τινάς να του ξεγεννήση την γυναϊκά του, άλλη δέν θα ήναι η δουλειά της, παρά σαν μαμή που θα ήναι και θα έχη το θάρρος να μπαίνη ελεύθερα μέσα στο σπήτι να κάνη τη ρουφιάνα σε κείνη που την ξεγέννησε.

Έπειτα υπάρχει και η παρηλά πουτάνα γίνεται ρουφιάνα.

Τα πολλά λόγια είναι περιττά: λίγα είπαμε και σώνει, και αν δέν σώνουν τα λίγα του παρόν, μπορούμε να πούμε και περισσότερα στο μέλλον, αν ο διευθυντής του Μαιευτηρίου δέν λαβη τα μέτρα του.

Ένας βλάκας

άπό τον Περαία μάς γράφει, πώς είμαι βλάκας, έστωντας με το να γράψαμε, ότι ο ύπομοίραρχος του Περαία πήγε και επιθεώρησε της Μαγδαλιναίς και της βρήκε όλαις καθαραις, και ότι πάλι είμαι βλάκας, διότι πήρα τον ύπομοίραρχο για γιάτρο.

Έχει δίκαιο αυτός ο βλάκας, που μάς γράφει αυτές της βλακειαις, διότι έμεις δέν είμαστε τόσο σαν κι αυτόν βλάκας, ώστε να πάρουμε τον ύπομοίραρχο για γιάτρο, είπαμε όμως πώς πήγε και επιθεώρησε και της βρήκε όλαις καθαραις, ήγουν :

Τας φορολόγησε.

Πώς είπατε ; Δέν άκούω. Άκούτε σεις ; Άκούω να λέτε.

Γιά κείνο

το κορίτσι που μου γράφουν πώς εγγάζεται εις το καπελλάδικο που είναι στο σπήτι του Μιστοπούλου, δέν το γράφω, γιατί ούτε ύπογραφή φέρνει, ούτε είναι ύπόθεσις για γράψιμο. Είπαμε, σε γυναικοδουλειάς δέν μπερδεύμαστε.

Γιά τον Νόμο

της έφεδρείας, που λέει, ότι κάθε χρόνο θα γυμνάζωνται τρεις μήνους οι έφεδροι, για αυτόν τον άχρειο νόμο και άντισυνταγματικό αρχίζουν και λιποταχτούν οι βουλευται της συμπολίτεψις.

Ηθελα καθαρά και ξεστερα να σας αναφέρω και τα όνοματτα των έντίμων αυτών βουλιατχών, αλλά δέν κάνει άκομα.

Αμ, τα είπαμε δά πώς ώς το τέλος θα τα βρη μπλάστρι ο Τρικούκης. Σταθώτε να περάσουν λίγαις μέραις και τα λέμε ποιο ξεστερα.

Πρός τον

Νικόλα Αντωνέττα. Άπό όσα μου γράφεις τίποτα δέν κατάλαβα, ώς καθώς και τάν ύπογραφή σου: ώστε γράψε τα καυμένη καθρωτέρα, κριμα στο χαρτί και το μελάι το σημερινό.

Άπ' το Λαύριο

Άπό δά και δέκα μέραις ήμουνα εις την Κέα της Κως και είχα ένα φίλο που φαινότανε άφρωσιμένος σε μένα (χαρίν παρη), όνομαζόμενος Αναστάσιος Χαρθαλάς, μια μέρα μου γύρεψε δανεικάς δέκα λίρες (σαν πολλιάς μου φαίνονται), επί επιστροφή, (δηλαδή θέλεις να πής δανεικά και άγύριστα), και πέρασαν τρακόσις εζη, τα εζη μέραις και πήρε και όρκο πώς δέν τουδωκε τίποτα. Πέρασε τον λοιπόν για να τον μάθουν και άλλοι και να προσέχουν, πώς έριξε κανόνι με χρυσας μετάλλαις, καθώς συνειθίζου οι έμποροι της Ελλάς.

Γ. Χιώτης

Σημ. Παληανθρώπου. Άπορώ πώς δέν σουραγε και περισσότερα τέτοιος βλάκας που φάνηκε. Βάνε λοιπόν γνάσι πρώτα από όλους σου στο έξη. Άπό ανθρώπους που παίρνουν όρκο για δέκα λίρες, μή χάνεται, είναι πολύ φιλότιμοι, εδω παίρνουν ψεύτικο όρκο και για μια δραχμή. Μακαρίζεται.

Ο κ. Κολιάτσος,

κατά την συνήθειά του, παράδες δέν παίρνει στής εροταλεστίαις σε φτωχούς και πλουσίους, ώστε μή χάνεστε με της συκοφανταίς.

Του δώσαν κατοστάρικα και δέν καταδέχτηκε να τα πάρη, και για μια δραχμή θα ήθελε να φανη τόσο εύτελης ;

Έγω έχω την μεγαλειότερη ύπόληψι στον κ. Κολιάτσο, που την ευχή του να μην έχω, αλλά ο κ. Μπαρδής και οι συν αυτώ μαζί μαρτυρούν και λέν πώς ότι πέταξε το φράγκο, που τουδωκαν, για να μνημονέψη πεθαμμένο. Άν ήναι ψέμματα, ως τολμήση να μου κάνη καταγγελία να του το άποδείξω. Όσο για το χέσιμο που τουδωκα, να με συμπαθξ, το πέρνω πίσω, γιατί είπα εζω άπό τα ράσα του: έπειτα θαρρώ πως με τα λόγια μπορεί να χέξη κανείς και τον Χριστό, όπως και συνειθίζουν να λέν μέσα στους δρόμους: άδειξ της άγριας Συνόδου. «Σου χέζω τον Χριστό και την Παναγία». Δυνάμει λοιπόν αυτής της συνήθειας, χέζω και γώ άλλη μια φορά πατόκορφα τον άγριον Κολιάτσο και μάάλιστα έν ημέρα διαρροίαις, και αν θέλη περισσότερα, έχει ο άπόπατός μου.

Υστερα άπ' αυτά προσέφτω εις τα πόδια σου, άγιε δέοποτα, και σε περικαλώ να με παρακαλέσης να σου άφήσω της άμαρταίς σου. Σε τε μάς ;

Άπ' τον Άράπη

του Ναύσταθμου. Βρε κεραιτά - κεραιτά, τί ψωμί είναι αυτό πουδίνεις στους τεγνίταις και τους ναύταις του ναύσταθμου; αϊ, ού, (ούστ και ξερός σου), σενα λέω κύρ Άντωνί αρτοποιεί: αυτό βρε το ψωμί που δίνεις να φάν οι άνθρωποι δέν το τρών ούτε τα γουρούνια, αυτό είναι κριθασαχυρόψωμο. Λες τώρα πώς δέν βγαίνεις με την εργολαβία που έκανες με το δημόσιο. Και τί μάς μέλει έμάς ; Άς έκανες πρώτα τον λογαριασμό σου.

Παρακαλούμε, κύριε επί των Ναυτικών ύπουργέ; αν θέλης να πής μια μέρα, ή και σήμερα αν ήναι δυνατόν, πριν το πάρη χαμπάρι και το διορθώση το ψωμί, να δής τι ψωμί είναι αυτό που τρών οι ναύτες, πίτουρο, άχυρο ή κριθάρι ; Για πήγαίς και θα σε ευγνωμονούν όλοι.

Έναντίον

του καθηγητή των μαθηματικών, ήγουν της αριθμητικας του πρώτου γυμνασίου, που λέγεται Καλέργης και τον έφεραν από το Μεσολόγγι, μάς γράφουν πώς είναι παράξενος δάσκαλος και θέλει να κάνη τον αυστηρό και σε κένενα δέν δίνει βαθμό, και άλλα τα όποια δέν μπορώ να τυπώσω, γιατί δέν έχει το γράμμα ύπογραφή, ώστε όλα αυτά είναι άκυρα.

Άπ' την άπίνω Σύρα.

Πες του Δήμαρχου σας, ότι μπρός στο Δήμαρχό μας είναι μπουφος (αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος), διότι ο δικός μας δήμαρχος έχει ένα καφενέ στον όποιο μέσα τηγανίζει και ψαράκια και τον θαυμάζουν οι άπάνω συριακοί για την ζυπνάδα του, φαίνεται δε ότι με αυτό τον τρόπο θέλει να τα κάνη οδλα μονοπώλιο ως και αυτά τα σκατάκια, ήθελα να πω σηκοτάκια. Βάλτου γνάσι.

Σημ. Παληανθρώπου. Τι γνάσι να του βάνω, που σεις όλοι οι άπάνω Συριακοί είστε άναγνωρισμένα γουρούνια, γιατί μαζί με αυτά κάθε ώρα συναναστρεφόμαστε. Του γουρουνιού και τη μήτη αν του κόψης, πάντα γουρούνι θα ήναι.

Άπ' τη Πάτρα

μάς γράφουν να γράψωμε, πώς ο δήμαρχός τους έκανε ένα δάνειο άποτέσσαρα μιλλιούνια, για να φταιάξη τα σύννεφα πώς να περπατώσι Ισα και να μην άνακατεώνονται, και ότι αυτό το άμορφο δάνειο το έφταισε ο χρυσογάδαρος Νεγρεπόντες. Τώρα άφου το έφταισε, τακτικώς φταισμένα είναι καλώς, τελειωτικά πράγματα, ώστε πέν τα λόγια μάς χαμένα ο,τι κι αν πούμε.

Οι χρυσογάδαροι που μάς ρίχτηκαν από την Άνατολή; Είναι σαν την άθεράπευτη ασθένεια του καρίνου, που όσο και αν τον καυτηριάζης τόσο ξαπλώνει και μάάλιστα μέσα στη συνήκη, (ρωτήστε και τον Άρεταίο να σας τα διαβεβαιώση), αυτός δε ο χρυσογαδουρινός καρίνος θέλει σύρριζα έγχειρήσει, για να σωθούμε, άλλοιως είμαστε όπως και τώρα χαμένοι.

Τον χρυσογαδουρικόν αυτόν πολύπορδα πρέπει να τον ξεριζώσωμε, πριν ριζώση. Και η εποχή φτάνει: περιμένετε ένα χρόνο και τότε τα λέμε.

Στο τμήμα

της μηχανουργίας του Πολυτεχνείου επιτρέπεται, λέει, να έχουν οι μαθηται διαβήτας, έκτος δύο μαθητών. Τι τρέχει, κύριε επιστάτη ;

Για κύτταξε καλά να μη τύχη και πξ: και ο ύπου πήγε και ένας άλλος επιστάτης του Πολυτεχνίου σου και άντις να φοβερίζη τους μαθητάς πώς θα τους πξ στο γραφείο και θα τους άποβάλη, κύτταξε να μη σουβρη κάμμιέ ώρα κένενα φάκελλος μακρύς που να λέρη :

Πρός τον μέγρη τοιδε επιστάτην του Πολυτεχνείου κύριον Γαιδου:ογάδαρον.

Και από μέσα.

Σας άπολύοιτε.

Άπ' το Λαύριο.

Έδω μάς πεθαίνουν. Δέν μάς δίνουν άδεια έμας τους φτωχούς να οικοδομήσωμε και να μπάσωμε της φαμίλιας μας μέσα, αλλά κτκοικούμε σε κξι σπίτια που πρόλαβαν και έκαναν μερικοί κακούργοι, (δέν τους ξέρω τους ανθρώπους, ώστε δέν μπορώ και να τους πάρω έτσι ανεξέταστα στο λαϊμό μου), και μάς πετούν ότι ώρα θέλουν εζω. (Το ίδιο συμβαίνει και 'δω άμα που δέν πληρώνη τινάς), ώστε να μάς δοθη ή άδεια να φταιάνωμε και μετ: οι φτωχοί σπήτια. Πες τα του Πρωθυπουργού.

Αιτριώτες.

Σημ. Παληανθρώπου. Ο πρωθυπουργός δέν έχει κάμμια σχέση με την εταιρία που είναι όλο το Λαύριο δικό της. Μπας έχετε και τίποτα οικόπεδα καταπατημένα εκτός του σχεδίου και θέλετε να οικοδομήσετε; Αϊ, τότε δέν κάνομε τίποτα. Δός τέ μου και μένα κάμποσις πήγες, να δώσω κ' εγώ άλλαις καμπόσαις στον ύπουργό, και έτσι το βολεύομαι. Έδω θέλουν και οι άγιοι τάμα, δέν τα ξερετε τώρα; να τα λέμε θέλετε και να μάς μαθαίνουν και οι ξένοι ; Άς τα κάτω καλέ.

Να δά

που έχετε παράπονα έναντίον του Δήμαρχου μας, ότι δέν διορθώνει τους δρόμους και ότι δέν μάς καθαρίζει.

Να, έκανε πρότασι να φταιάνη, λέει, ο δήμος κχι: εύθειαν γραμμή τους δρόμους, και να φταιάξη και έκκτο κάρρα για τα σκουπίδια.

Καλά και θεα όλα αυτά και τον ευγνωμονούμε, αλλά και από το άλλο μέρος τον παρακαλούμε να μάς πη πότε θα γείνουν όλα αυτά, όταν θα μάς φαν τα σκουλήκια ζωντανούς και πεθαμμένους, ή εις την άλλη ζωή ; Με τα λόγια φταιάνω κ' εγώ μάστορα. Βρε μάς κοροϊδεύετε ; Άστε τα αυτά, και πιάστε τούτα τα βιολιά και τα λαούτα.

Άπ' τη Σύμωρη

Κύριε Συντάχτα. Μάς βάζεις κχι ύποφυλλιδες και μάς

της άρίνας: μέσα στη μέση και μάς τρώς της μισαίς: έχεις σκοπό να μάς φας και το Καλό Κορίτσι; Αυτό στο λέω γιατί σε τρία φύλλα δε το είδαμε και περιμένομε το τέλος.

Σημ. Παληανθρώπου. Έτελείωσε και αυτούνου του Καλού Κοριτσού η ιστορία, ώστε δέν σας έφραγα τη μισή. Τώρα έχομε σπουδαία και καινούργια και με φιλά γραμματα γραμμένη και με ζουγραφιαίς των εικόνων, και καθημερουσίως. Ηθελα μάάλιστα να σας την βάνω από σήμερα την νέα ύποφυλλίδα, αλλά δέν πρόρτασα να εξηγηθώ με κεινούς που μου είπαν τα ιστορικά. Ωστε από μεθαύριο.

Κύριε Συντάχτη

Διαβάζομε κάθε μέρα της εφημερίδες, ότι ο κύριος τύπος άρχισε πάλι να μάς θερίζη από τώρα. Ο δρόμος Λέκα κχι: τάντησε ένας μεγάλος κοπρώνας: δέν μιλά; του φίλου σου διευθυντή της άστρονομίας να μάς σώση πριν μάς θερίση η πανούκλα, καθρίζοντας τον δρόμο; Όλοι οι γείτορες.

Σημ. Παληανθρώπου. Ποίον να μιλήσω ; Τόν διευθυντή; Τώρα πλέον τρίζε εζω, άφου είδε και παρατήρησε πώς δέν γίνεται τίποτα με το μαγκουφαριό. Θα μάς κάνη όμως, είπα ο δήμαρχος έκκτο καινούργια κάρρα, για να μάς παστρέψουν, τώρα δέν θέλει μεγάλη φιλοσοφία, ότι, ως που να κάνη ο δήμαρχος, τα έκκτο κάρρα για να μάς ξεκαθαρίξη, ότι θα ξεκαθαριστούμε μετ: οι πολιταίς. Αυτοί οι μεγάλοι που τους κάνομε έμεις οι μικροί μεγάλους μάς παίρνουν, φαίνεται, για λέραις, και θέλουν να μάς ξεπαστρέψουν μια ώρα άρχήτερα χωρίς να ξέρουν ότι Ισα Ισα είναι αυτοί λέραις καθαραις και ότι στην άλλη περίοδο θα τους ξεπαστρέψομε έμεις.

Κύριε Σταμούλη

βουλιατχτή, μου γράφουν να σου γράψω, πώς δέν ντραπήκες, άφου είσαι μακαρξς όλο τον χρόνο, να ήσαι ακόμα και της πρώτη βδομάδα της σαρκοκστής ;

Και να σου πω, σείδα κ' εγώ το ψυχασάββατο στο νεκροταφείο με το φιλό σου καπέλλο, και μου φάνηκε σαν μακαρξς, όπως δέν είσαι. Για να σου πω αληθινά, τώρα που το θυμήθηκα.

Της δυο σημαίαις που κρταούσε στην επανάστασι της Έφτανης δέν της στέλνεις στην εκθεσι που θα γείνη την 25 Μαρτίου για να της δούν σαν αρχία κειμήλια ; Άν δέν της έχης, δέν πειράζει, πήγαίς και ένοικίσε δυο κουρέλια σημαίων από την άστυνομία, γιατί και αυτά αρχαίαις σημαίαις είναι. Προφ τα τσακάλια.

Μου γράφου

να γράψω για τον Τροίχο που διώρισαν τώρα στο Ωδείο δάσκαλο του τσίτου πιάνου και ότι είναι δέν ξέρω κ' εγώ τί είναι, και ότι έψ αυτή τη θέσι την γύρεσαν άλλοι με μεγάλα προσόντα, διώρισαν αυτόν που έχει το μόνο προσόν που είναι άνύπαντρος, και ότι μπορεί να φνή χειρότερος και από τον Σταγκαπιάγκο τον κλεφτοκοριστά.

Σημ. Παληανθρώπου. Όλα αυτά τα πράγματα της ιστορίας του διαβήσματος ήθελα να τα τυπώσω, ώς καθώς και άλλα πολλά περισσότερα, αλλά έστωντας με το να μη φέρνη το γράμμα ύπογραφή, δέν πιάνονται, και ωττε, είναι άπιαστα.

Άνταποκριτήν

Πόργου. Λυπούμαι που δέν πέθανες, όπως μου γράφεις, πώς κόντεψες να πξ: στον άλλο κόσμο, χωρίς διαβητήριο. Μακάρι. Γιατί, αν πέθαινες ού ή εγώ, θα ήμαστε εξωρημένοι και ξεκαθαρίζαμε τους λυχριατμούς μας στον άλλο κόσμο, όπου δέν υπάρχει δούναι και λαβείν.

Έντιμον άνταποκριτήν

Κερκίρας. Δέν σου έγραψα, ότι είσαι μίριμπος, αλλά πα-

ραπονεύτηκα, ότι, ἐνῶ μοῦ κρατᾶς τόσα λεπτὰ στό χέρι καί σουγραφε ἡ διεκπεραιώσις μου τρία γράμματα, σὺ ἀγρὸν ἀγόρασες. Ὅτι εἶσαι τίμιος, κανένας δὲν τὸ ἀρνείται, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς πέφτει κομματί ἡ τιμιότης ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ποῦ λαβαίνουν τρία γράμματα καί δὲν ἀπαντοῦν. Πῶς εἶπατε; Ἄλλοίμονον σὲ μᾶς τοὺς ἐφημεριδογράφους, ἀν πρόκηται νὰ μᾶς καθυστερᾷ κάθε ἀνταποκριτὴς μᾶς ἕκατό καὶ διακόσιαι δραχμαίς.

Οὐλά μας τὰ κεφάλαια καὶ κέρδη εἶναι ἓνα λεπτὸ τὸ φύλλο, καὶ νὰ μᾶς τὸ τρώτε καὶ αὐτό; Μᾶς ρωτᾶτε ἐμᾶς ἀν οἱ τυπογράφοι μᾶς κάνουν πίστωση; Μᾶς ρωτᾶτε ἐμᾶς, ἀν οἱ χαρτοπώλιδες μᾶς κάνουν πίστωση; Μᾶς ρωτᾶτε ἐμᾶς, ἀν τὸ ταχυδρομεῖο μᾶς κἂν πίστωση; Μᾶς ρωτᾶτε ἐμᾶς ἀν οἱ διανομεῖς μᾶς κάνουν πίστωση; Ὅλοι αὐτοὶ θέλουν ἀρζᾶν κοντάν.

Γι' αὐτὸ παρακαλῶ, ὅσοι εἶστε τίμιοι, ἄς μᾶς ἐξοφλοῦν καὶ τίποτα παραπάνω, καὶ τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια καὶ κλπ-πουζανιά. Νέττα σκέτα.

Κύριε Συντάκτη.

Εἶναι συκοράντης ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς ἔγραψεν ἐνκντίον τοῦ καθηγητοῦ μας κ. Κολλιλιάτη, καθ' ὅσον ὅλοι ἀνεξαίρετος οἱ μαθηταὶ του εὐχόμεθα νὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλον ἓνα τέτοιον καθηγητήν.

Οἱ σπουδασταὶ τῆς ἀρχιτεχνολογικῆς.

N. Β. Σαλιβάρος, Γ. Μανέττις, Ζ. Μ. Μελικιούτης, Δ. Παπαπαναγιώτου, Ε. Βλαχιτίτσουλος, Τ. Παπαζήσης, Ι. Δ. Κοκκίνης, Σ. Ι. Σπανουδάκης, Γ. Φώσκολος, Γ. Κουτουλόπουλος, Δ. Ἀποστολόπουλος, Γ. Γιαννόπουλος, Α. Κωνσταντινίδης, Ι. Ραπτάκης, Π. Κίικας, Ε. Μεζανός, Ι. Γαμποῦρος, Δ. Οἰκονόμος, Α. Νέρης, Α. Πιτιάκης, Θ. Καλδρυμίδης, Ε. Μπασίλης Μ. Ε. Σαρρας, Π. Παπαδημητρίου, Ι. Παυλάκης, Ρ. Πύρπουρης, Τ. Πειζαδές, Χ. Π. Ροσόλιμος, Α. Ν. Κακούλης, Θ. Ραφαήλ καὶ λοιποὶ ποῦ δὲν τοὺς χωρεῖ τὸ χαρτί.

Σημ. Παληανθρώπου. Νὰ γιατί εἶναι ὁ καυγᾶς· κάποιος ἤθελε νὰ χωρατέψῃ μὲ τὸν Κολλιλιάτη καὶ μοῦγραφε ἄλλα ἀντ' ἄλλων, λόγια δηλαδή ποῦ δὲ εἶπε ποτὲς ὁ ἄνθρωπος στὴ περὰδοσί του. Εἶναι πολὺ λυπηρὸ νὰ βρίσκωνται τόσο κακεντρεχεῖς ἄνθρωποι νὰ θέλουν νὰ παραβλάψουν ἀνθρώπους ἀναγνωρισμένης ἰκανότητος καὶ νὰ ἐξαπατοῦν καὶ μὲνα τὸν φουκαρᾶ. Αὐτὸς ὁ τρόπος λέγεται καθαρὰ καθαρὰ ἀτιμία, καὶ ἀν εἶχα ἓνα κωλομποῦρι ἄδειο, θὰ τὸν σκότωνα τὸν συκοφάντη αὐθημερὸν καὶ στὸν τόπο μάλιστα. Ἄλλ' ἄς ἦναι, μοῦ ξέφυγε· ἄλλη φορὰ τὰ λέμε ποῦ θὰ ἤματι ἀρωπλισμένους καὶ μὲ σουγιὰ μάλιστα στὴ μέση. Κἂν δουλειὰ σου Κολλιλιάτη καὶ μὴ σὲ μέλει. Ἐχεις ἄσπρὸ κούτελο.

Γιὰ τὴν

δασκάλα τοῦ Κουροπί δὲν γράφω τίποτα πὼς ὅτι δηλαδή μένει ἓνα μῆνα κεῖ καὶ ἓνα στὴν Ἀθήνα, εἰς τρόπον ὥστε τὰ παιδιὰ μαθαίνουν τὸν ἓνα μῆνα γράμματα καὶ τὸν ἄλλο ποῦ λείπει ἢ κυρὰ δασκάλα τὰ ξεχάνουν. Ράφτε ζύλωνε δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπει. Ἄσιντε καυμένη καὶ σὺ τώρα, μὴν τάφινης τὰ παιδιὰ ἔτσι. Καταλαβαίνω γῶ, πὼς θέλουν νὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ νὰ σὲ φᾶν μὲ τῆς ψευτιαις, ἀλλὰ κύττα σὺ καλὰ τὰ δουλειὰ σου καὶ πὲς τοὺς πὼς δὲν πιανουν τόπο ἢ συκοφαντίαις.

Κύριε Διευθυντή

τῆς ἀστρονομίας. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ὑπαστύενος τοῦ Περαία δὲν κἂναι τὸ χρέος του, δὲν πετιέσαι σήμερα, σὺ, μιὰ ὥρα νὰ πᾶς νὰ ζυγίσῃς τὰ ψωμιὰ τοῦ φουρνάρη Β. Δάλμα νὰ δῆς τετρακόσια δράμια εἶναι ἢ τρακόσια πενήντα; Γιὰ τὸν Θεὸ, τί εἶναι αὐτά;

Ἄν ἦναι νὰ κλέφτῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἐλευθερα, τότε νὰ σοῦ ἀρπᾶξῶ μέσα στὸ δρόμο τὸ καπέλλο καὶ πιάσεμς γιὰ λωποδύτη, ἀρῶ τοὺς καθαροὺς ληστὰς τοὺς ἀφίνεις ἐλευθεροῦς. Τώρα σὺ καταλαβαίνεις, τί σοῦ λέω.

Νὰ καὶ ἓνα

σπουδαῖο. Βρὲ μακοκαράδες, σεῖς εἶστε ὀρδινάντσαις σὲ κἂτι ἀξιωματικούς τοῦ πυροβολικοῦ, γιατί πηγαίνετε κάθε βράδυ καὶ κάνετε καντάδες σὲ κἂτι κορίτσα, καὶ χαλάτε τὴν ἡσυχία τῶν γειτόνων στὰ Ἀνδριώτικα; Κυττάζετε; κακομοίριδες, ἄλλη φορὰ, ἀν δὲν πηγαίνετε ταχτικᾶ, θὰ σᾶς βάνωμε σὲ τιμωρία.

Ἄμ, ἐσεῖς παλγοκόριτσα δὲν ντρέπεστε νὰ κάνετε ἐργολαβία; Κρίμα ποῦ εἶστε καὶ νοστιμοκόριτσα. Τώρα νὰ δοῦμε μὲ τί μούτρα θὰ πᾶτε νὰ μεταλάβετε τὴν σαρακοστή.

Οὕζω συχαμένες.

Πρὲ ἀδερφε, σὺ, ποῦ μᾶς γράφεις αὐτὰ, νὰ μὴ σοῦ χαλοῦν τὴν ἡσυχία μὲ τῆς κανταδες, ἀλλὰ δὲν ἀφίνεις τὰ κορίτσα νὰ κάνουν κι' αὐτὰ τὴ δουλειὰ τους; Πὼς θὰ παντρευτοῦν, ἀν δὲν κάνουν καὶ λίγη ἐργολαβία; Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Μήπως ὅταν σὺ ἦσουνα νέος, δὲν ἔκανες ἐργολαβία;

Ἄς τοὺς τοὺς νέους νὰ κάνουν τὸν ἐρωτὰ τους, μπάς καὶ παρθοῦν καὶ γελάσει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, σάματις θὰ σοῦ φᾶν σένα τῆς γούνας σου τὸ μανίκι;

Ὅχι, ἀδερφε.

Τὰ δύο θηρία τῆς Βουλῆς.

Μὰ

πρέπει νὰ ἔχετε καὶ λίγη ντροπὴ ἀπάνω σας ὅσοι μοῦ γράφετε καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψετε ψευτιαις καὶ κοροιδεῖαις. Νὰ, γιὰ τὸν παπᾶ Τσιμποῦκο ὅσα μοῦγραψαν πὼς τάχα συνέβηκαν στὴ Μητρόπολι δὲν ἦτανε τόσο ἀληθινὰ, γιατί ὁ φουκαρᾶς ὁ παπᾶ Τσιμποῦκος εὔτε στὸν ὕπνον του τὰ εἶδε.

Ἐνοια σου, παπᾶ Τσιμποῦκο καὶ ἡ διαγωγὴ σου εἶναι γνωστὴ ὡς ἱερεὺς τοῦ παπᾶ, καὶ ἡ ψευτιαις δὲν κολλοῦν. Κύτταζε τὴ δουλειὰ σου καὶ ἄσε νὰ λὲν ὅτι, θέλουν, ἀν δὲ προπροσπαθοῦν νὰ σὲ βγάλουν ἀπὸ τὴν Μητρόπολι ὑπερᾶ ἀπὸ τόσα χρόνια ποῦ ὑπηρετᾶς, πὲς τοὺς ὅτι τοῦ κάκου κοπιᾶζου, καὶ ὁ παπᾶ Τσιμποῦκος ἔγεινε στοιχειὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ γιὰ νὰ σοῦ δείξω σὲ τί ὑπόληψι σὲ ἔχω, θάρθω σὲ σένα νὰ μὲ ζωμολογήσης, μὲ τὴν συμφωνία νὰ σοῦ πῶ τὰ μισὰ κρίματά μου, τὰ λιανὰ.

Ἄποψε

πηγαίνετε στὴ Βουλὴ καὶ θὰ δῆτε σπουδαῖα πράγματα. Δηλαδή ἀν ὁ στρατάρχης Τρικούκης δὲν ἀλλάξῃ τὸ 15 ἄρθρο τοῦ νομοσχεδίου τῆς ἐφεδρείας ποῦ λέει, πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλᾶ τοὺς ἐφεδρους ὅτι ὥρα τοῦ καπνίσῃ, ἢ ἀντιπολίτεψις θὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Βουλὴ γιὰ πάντα,

Αἰάλασις. Ἡλιος!!

Τὸ γνωστὸν

καὶ δι' ἀφθόνων καὶ καινοφρῶν στοιχείων πεπλοτισμένον τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀναστασίου Γρίμη, παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους καὶ ἀπέναντι τοῦ Γερμανικοῦ ἀρτοποιεῖου, γνωστοποιεῖ, ὅτι μένει ἀνοικτὸν δι' ἄλλης τῆς νυκτὸς, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ἐκτύπωσιν ἀγγελιῶν, νεκρωσίων καὶ μνημοσύνων, ὑποσχόμενον τὴν ἄμεσον καὶ ταχίστην ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ἡ τιμὴ τῶν ἀντιτύπων τῶν νεκρωσίων καὶ μνημοσύνων, τὰ ὅποια θὰ τυποῦνται ἐπὶ χάρτου τοῦ καταστήματος, ὥραίου καὶ ἐκλεκτοῦ, ὀρίζεται εἰς 7 δραχμάς διὰ τὰ 50, 12 διὰ τὰ 100, 20 διὰ τὰ 200 καὶ οὕτω καθεξῆς.